

Istocni Nepal

Prevoj Simbhanjyang

O Kathmanduu i cijelom putu dovdje opširno sam pisao prije godinu dana. Trudio sam se spomenuti događaje koji su drugačiji od prošlogodišnjih. Dalje sam putovao potpuno novom rutom, koju vrijedi detaljnije obraditi. Jedino je put natrag preko prevoja Simbhanjyang do Hetaude istovjetan - ali sada bez kiše...

West Bengal drugi svijet unutar Indije

TEKST I FOTO: DARKO LABAŠ

O d Hetaude krećemo prema istoku Nepala. Noćimo u gradiću Pathlaya, u hotelu kojeg drže dva brata. To je Nepal izvan turističkih putova, pa je i hotel znatno primitivniji nego u Pokhari ili Kathmanduu. Braća kažu da ne možemo proći do krajnjeg istoka Nepala, jer je poplava odnijela dio ceste oko rijeke Sapt Kosi. To je oko 250 kilometara odavde. Naš razgovor slušao je gost za susjednim stolom, a on je tvrdio da motori mogu proći. Bio je tamo nedugo i motori su prolazili, kaže. Dogovorio sam s Krešom da idemo, pa što bude. I tako, sljedeći

dan krećemo dolinama jugoistočnog Nepala. Cesta je dobra, promet slab, ali nesreća ipak ima dosta. Često vidamo razbijen ili prevrnut kamion ili autobus. Vjerojatno je to radi njihove tehničke neispravnosti. Vozila su prastara i dotrajala. Na rubu ceste kroz džunglu susrećemo skupine majmuna, koji nas radozno promatraju. Često prelazimo rijeke koje se slijevaju sa Mahabharat Range i Himalaya. Mostove su napravili Sovjeti još 1972. godine, u okviru nepalsko-sovjetske suradnje. Što se više približavamo problematičnoj rijeci Sapt Kosi, sve je više uništenih dijelova ceste, te prolazimo kroz bujice. Iza grada Bhardaha, neposredno prije rijeke, nailazimo na

cijela naselja plavih šatora. To su naselja za stradale u poplavi. Dolazimo na branu preko rijeke i bez problema je prelazimo. Sretni smo jer smo mislili da je time problem riješen. Prelazimo još jedan manji, obnovljen mostić u gradu Bhandabari. Tek sada ulazimo u poplavljeno područje. Kućice su u vodi i stanovništvo izvlači stvari iz kuća čamcima ili gazeći vodu. Cesta je sve uža jer su rubovi urušeni, automobila više nema, promet se odvija pješice ili biciklima, a potom šatori niču i na samoj cesti, jer je na njoj jedino suho. Vozimo tako još kilometar-dva i tu je kraj. Cesta je nestala, odnijeta je. U daljini, na otprilike jedan kilometar, cesta se opet pojavljuje iz vode. Velika

je gužva ovdje, stanovništvo se pirogama prevozi između dvije obale. Iako ih mi nismo niti pitali, vlasnici piroga žestoko su se posvadaali i skoro potukli oko toga tko će nas prevesti preko. Krešo i ja samo smo se pogledali, to ne dolazi u obzir. Piroga bi se prevrнула isti čas kada bi se 300 kilograma teški motor utovarilo u nju. Nije to volovska zaprega koja ne može potonuti! Okrećemo se uz nevjericu vlasnika čamaca, pobjegao im je dobar posao. A mi bismo imali samo još 125 kilometara do prave granice na istoku Nepala! Okrećemo se i vozimo do brane. Vidio sam putokaz "custom". Odmah ispod brane je Indija, samo ne znam smijemo li mi ovdje preći granicu, koja

Prevoj Simbhanjyang

vjernim putopiscima
DUNLOP[®]
 poklanja par guma

Istočni Nepal

Posljedica poplave u istočnom Nepal

Poplava

Nepalski ručak

Naselje poplavljenih

na karti nije označena. Pješćanom cestom vozimo u smjeru granice kroz grad šatora stradalih u poplavi. I zaista smo došli do graničnih baraka. I Nepalci i Indijci samo nam mašu da prođemo. Tako smo se našli u Indiji. I ovdje su bile poplave, i ovdje su šatori. Ali, nešto neće biti dobro. Nitko nam nije ovjerio karnet. Znači da - uz ostale probleme koje bismo mogli imati - kod kuće nećemo dobiti natrag deponiranih 20.000 kuna. Nema druge nego vratiti se natrag u Nepal. Jedva smo našli ured gdje će nam to napraviti, a cariniku smo mi morali pokazati kako se to radi. Tako smo imali ovjereni izlazni nepalski pečat u karnetu. Kroz šatorsko naselje vozimo natrag u Indiju, i tamo jedva nalazimo carinski ured. Predajemo dokumente i čekamo više od sat vremena da bi nam kazali kako oni to ne mogu ovjeriti jer to nije međunarodni prelaz. Nikakva uvjerenja nisu pomogla i ljutiti se opet vraćamo u Nepal. Sada smo pot-

puno ilegalno u Nepal, i mi i motor, karnet je objavljen, a viza nam je istekla još jučer. To nas ne zabrinjava jer nas u Nepal u ionako nitko ništa ne pita. Ali, moramo se vratiti odakle smo i došli, sve do Pathlaye, jer je južnije od tog grada, u Birganju, najbliža međunarodna granica. To je obilazak od 850 kilometara. Svejedno, odlučili smo da ćemo napraviti sve što smo naumili, što znači da ćemo otići do Bangladeš, koji će nam biti utjeha što smo morali propustiti Kinu. Vizu za Bangladeš bez problema smo nabavili u Kathmanduu. Toga dana nismo uspjeli stići do Pathlaye, nego smo hotel našli u Lalbandiu. Niti ovaj nije bio reprezentativan, ali su nam zato priredili dobru večeru. Bilo je sve svježije, jer su za tu priliku morali zaklati kokoš. Boce pive zaudarale su na ovcetinu, prisjetio sam se Tunisa prije trinaest godina.

Sutadan kod Pathlaye skrećemo prema jugu, prema Birganju. Što

smo bliže granici, gradovi su neuredniji, vidi se utjecaj Indije. Promet je gust, nebrojene cisterne voze benzin iz Indije. U tijeku je hindu-festival Dashan, pa je u svakom selu izgrađeno prigodno svetište, te je puno ljudi na ulicama. A granicu kao ovu nikada nisam vidio. Neviđena gužva, sve zakrčeno vozilima svih vrsta. Nema pregleda putovnica, nema pregleda robe. Nakon što smo se sat vremena probijali da uđemo u Indiju, opet smo jedva našli ured u kojem su nam konačno upisali motore u karnet. Grad na indijskoj strani zove se Raxaul, savezna država je Bihar. A taj grad nije nimalo bolji nego sama granica. Neuredan je i prljav, a promet je kaotičan. Sve to prolazimo polako, puževom brzinom, jer su ulice potpuno razrovane. I izvan grada ceste su više nego loše, popravljaju ih ručno, noseći kamenje u košarama. I ovdje je poplava. Iako je poplavljen, grad Muzaffarpur djeluje uredni-

je nego drugi gradovi ovih krajeva. U Indiji se vozi ubitačno i često se mičemo na bankinu, čak i izvan nje, samo da ostanemo čitavi. Nema tu pomoći, nikakvo blendanje niti nikakvi protesti ne pomažu. Iako nemaš kuda, kamion prešće kamion i ide u tebe. Tvoj je problem kuda ćeš se skloniti. Zbog takvog načina vožnje svakih nekoliko kilometara nailazimo na prevrnut kamion ili autobus, češće nego u Nepal. Kako je poplava, ovdje ih ima prevrnutih i u vodi. Približava se mrak, planiramo naći hotel u Barauniu. Mislimo da nema problema, stići ćemo još danju, imamo desetak kilometara, cesta je ovdje solidna. Ali, asfalt je u trenutku nestao i zadnjih 6 kilometara vozio sam jednom od najtežih cesta u mojem životu. Za 6 kilometara trebalo nam je 2 sata. Rupe - ili bolje rečeno: krateri - duboki i više od jednog metra, a nanižani jedan do drugog. Trebalo je stati, proučiti kuda se može proći - i tako

Natrag Nepalom otkuda smo i došli

Istok Nepala

Dashian festival počinje

Indija - granica Raxauli

Indija - granica Raxauli

Indija, Raxauli - gradnja ceste

Indija - Raxauli

do grada. Naravno, spustila se noć. Digla se prašina od kamiona, koji su u ovoj prilici brži od nas. I ne mare za nas, bojali smo se da nas koji od njih neće vidjeti te će nas jednostavno pregaziti. Krešo se prevrnuo, nije imao kamo staviti nogu kada je stao. Tek sada, dok ga dižemo, izuzetno je opasno. Ja sam se nasukao bezbroj puta, bojao sam se da ne pukne rama od siline udaraca. Kada smo se dokopali grada, hotel smo, srećom, odmah našli. Bili smo prljavi kao svinje. Najprije nam je trebalo pivo, pa tuš, a onda sve ostalo. Cijeli dan vožnje, a prešli smo samo 365 kilometara!

I nadalje prolazimo poplavljenim područjima, u neposrednoj blizini je rijeka Ganges. Ceste su ne loše, nego očajne. Prošli smo i mostom preko rijeke zbog koje smo morali raditi ovaj krug, to je ona rijeka iz Nepala.

U grad Purnia skrećemo u namjeri da promijenimo novac, nedostaje nam rupija. Nedjelja je i banke ne rade, isto tako bankomat nam iz ne znam kojih razloga ne želi izbaciti lov. Moramo dobro izračunati da nam bude dosta rupija do bangladeške granice. Nakon Purnie cesta postaje bolja, zadnji su tu kilometri prljave, kaotične države Bihar. Ulazimo u saveznu državu West Bengal i sve je drugačije, ljepše, urednije... To je neki drugi svijet unutar velike Indije. Cesta ipak još jednom prolazi djelićem Bihara, kroz Kishanganj, a tu nas na benzinskoj pokušavaju prevariti, ali mi se ne damo. Posvađali smo se i donekle istjerali pravdu. Cesta postaje sve bolja, skoro bi se moglo reći da je autocesta. Kroz gradove se sužuje, a mi promatramo kako rikšama voze svece da bi ih izložili u nekom hin-

"SUPERBIKE" service & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

aprilia

PIAGGIO®

Vespa®

MOTO GUZZI

Poplava u Muzaffarpuru

Poplave uz Ganges

Kroz saveznu državu Bihar

du-svetištu, u toku je Dashan-festival. Prema našoj karti tu je negdje skretanje za granicu s Bangladeshom, no nikakvog putokaza nema niti nam itko može pomoći. Ceste označene na karti jednostavno nema. Kažu nam da idemo u Shiliguri, pa da pitamo. U grad smo stigli u sumrak i nasuprot budističkog svetišta našli solidan hotel. Prošetali smo gradom punom svetih krava, pojeli nešto, a ujutro smo doživjeli neugodno iznenađenje. Htio sam motor ubaciti u prvu, ali ne mogu. Što je sada? Mjenjač je savinut, netko je prevnuo motor. A pleksi su mi stavili na instrumente. Vičemo na osoblje, kazali su da je parking hotela siguran. Vikanje ne pomaže, pa tražim željeznu šipku kojom ću izravnati mjenjač. Trakom lijepimo pleksi na oklop. Samo što smo krenuli, opet novi problem. Zadnja guma je

prazna. Dopumpavamo je, pa ćemo vidjeti što će biti. Nikakav čavao ne možemo naći. Za razliku od Suzukija, gdje čavao vidimo, ali guma ne pušta. Krećemo još istočnije u potrazi za granicom. Tu je Indija uska. Lijevo je Nepal, a desno je Bangladesh. Predvorje je to Himalaje, a iza grada odmah smo u džungli. Cesta je uska, ali dobra, prometa nema. Susrećemo se s majmunima. Dolazimo na raskrižje, ravno cesta vodi za saveznu državu Sikkim i dalje za Tibet-Kinu, a mi skrećemo desno mostom preko rijeke Tiste. West Bengal oduševljava nas sve više. Džungla, vodopadi, nedirnuta priroda. Stali smo kod jednog izvora, a kolonija majmuna mirno je prolazila kraj nas. Rado bih se poigrao kojim, bili su simpatični. Ali, njih je stotinu, a nas smo samo dvojica, što ako majmuni imaju dru-

gačije mišljenje nego mi? Ipak, usudio sam im se približiti na metar. Dalje vozimo kroz nepregledne plantaže čaja. Cijeli kraj živi od ove biljke, tu su i tvornice za preradu. Čaj raste na niskim grmovima tamnozeleno boje. Opet ne možemo naći granicu, te smo se našli kod gradića Nagrakata, samo nekoliko kilometara od egzotične države Bhutan. Vrhovi Himalaje u daljini pripadaju Bhutanu, u koji je gotovo nemoguće ući. No, naše je da se vratimo, a ekipa u terenskom automobilu pokazala nam je pravi put, prema Jalpaiguriu, gdje je i granica. A to nije tako blizu kako je izgledalo. No, cesta nas vodi kroz prelijepe krajolike nacionalnog parka Garumara. Žao nam je da nemamo vremena zadržati se i napraviti barem jedan safari. Zato se zaustavljamo za ručak. Serviraju nam ribe iz lokalnih

voda. Ovdje nas Indija zaista oduševljava, taj West Bengal pravo je iznenađenje. Ima prirodne ljepote, a nema prljavštine, hektike, nema niti gužve. Shvatio sam: u predvorju Himalaje svugdje je lijepo. I u sjeverozapadnom dijelu Indije, i u Nepal, pa i ovdje.

Stigli smo u Jalpaiguri. Niti ovdje nije granica. Opet natrag, pa još jednom natrag. Nervozni smo - tko ne bi bio? Granica je tu negdje, a mi je satima ne možemo naći. Opet nam nitko ne zna pomoći. To je kao da netko iz Čakovca ne zna gdje je granica prema Mađarskoj. I konačno smo našli našu cestu! Granica se zove Chengrabandha i još je 18 kilometara do nje. Cesta je uska, ali bez graba. Što smo bliže granici, cesta je uža, a na granicu smo stigli puteljkom. Vozilima smo stigli jedino mi, svi drugi putnici su pješice, a i nema ih mnogo.

450 EXC

Hard enduro No. 1 - pobjednik usporednog testa već četiri godine zaredom (Moto Puls br. 94.) - sada povoljniji za 10% = 82.352,- kn

READY TO RACE

AKCIJE

MOTOŠPICA PODRŠKA - 10% na modele 2009.

Motocross

50 SX, 65 SX, 85 SX, 250 SXF, 450 SXF

Hard Enduro

125 EXC, 250 EXC-F, 450 EXC-F

MODELI 2009 na popustu (vidi napomenu)

990 Superduke white, 92.403,- kn

690 SMR, 59.328,- kn

Izložbeno-testni modeli (vidi napomenu)

400 EXC 2009, 51.000,- kn

690 SMC 2008, 55.000,- kn

990 Superduke 2008, 87.269,- kn

990 Superduke R 2008, 96.000,- kn

ATV 525 XC 2009, 68.731,- kn

Oprema

KTM Power Wear na popustu do 40%

više na www.moto-spica.hr

Generalni zastupnik za RH:

MOTOŠPICA d.o.o. VARAŽDIN,
tel. 042/230 248. www.moto-spica.hr.

Ovlašteni distributeri:

MAKARSKA AFRIKA MOTO, tel. 021/610 016

PULA SCHIRA MOTO, tel. 052/383-308

V. GORICA MOTORMANIA, tel. 01/622-1399

POŽEGA MOTO-MARKET SERVIS, tel. 034/292-913

ŠIBENIK-BROGARICA MOTO BEAN, tel. 022/351-940

BLJEKA MARCEL MOTO, tel. 051/621-818

preporučamo **MOTUL** proizvode

Kroz saveznu državu Bihar

Džungle West Bengala

Savezna država West Bengal

Siliguri - West Bengal

West Bengal

U graničnim barakama ljubazni policajci i carinici brzo su nam riješili dokumente, čak smo uspjeli i promijeniti novac. Još je brže bilo gotovo na bangladeškoj strani. Za granicu između te dvije zemlje nikada ne bih rekao da će proći tako brzo i bez ikakvih problema. Tako smo se našli u zemlji o kojoj do sada nisam znao baš ništa, osim geografskog položaja. Novčana jedinica je taka, za 1 euro dobiju se 92 take. Radi nesnosne žeđi stali smo u prvoj trgovini te nas je odmah opkolilo stotinu ljudi. Jedva smo se probili natrag do motora. A Bangladeš nas se pozitivno dojmio. Ceste su uske i bez rupa. Prometa nema. Tek neki podivljali kamion ili autobus dođe nam u susret, a onda se treba skloniti, baš kao u Pakistanu i Indiji. Svejedno ne možemo voziti brže od 70 km/h radi životinja, biciklista i rikša. Vozimo uz rijeku Tistu, a ribolov je ovdje na prvom mjestu. Uzduž cijele rijeke postavljene su

ribarske mreže. Trebamo požuriti da do prvog većeg grada Lalmanirhata stignemo prije mraka, jer meni svjetlo opet ne radi. Ipak smo zadnjih deset kilometara vozili noću, ja sam oprezno slijedio Krešu. U gradu koji je i najistočnija točka našeg puta našli smo hotel, a oko nas se skupilo toliko ljudi da nisam mogao raspakirati stvari. Svi su željeli pomoći i nisam im mogao objasniti da ću to najlakše učiniti sam. A stvari smo trebali skiniti da bismo motore mogli ugurati u hodnik hotela, jer su vrata uska. Tamo ih više nitko nije dirao. Vlasnik je unutra puštao samo poznate ljude, da bi se čudili nečemu što nikada nisu vidjeli. Mi smo uzeli rikšu u potrazi za restoranom. Za jelo se može dobiti samo riža i pirjano meso, te luk kao salata. Sokovi se ne mogu dobiti, nego samo obična voda iz slavine. Čak niti mineralna voda, ali su nama iznimno donijeli, svakome po bocu. Večera za nas sa vodama stajala je 138

taka. Rikšu smo platili 100 taka, za taj novac nas je i čekao da nas vrati do hotela. Šetali smo gradom i čudili se urednosti samog grada i trgovina, koje imaju robu poslaganu isto tako lijepo kao kod nas. Automobila nema, tek poneki motor od 125 kubika. Kupili smo i CD-e s bangladeškom muzikom, 2 CD-a platili smo 70 taka.

Uska dobra cesta vodi nas prema jugu. Voda je posvuda, isto tako i ribarske mreže. Bangladeš je zemlja bez ijedne planine, prepuna rijeka. U tropima je i česte su velike poplave, pogotovo u vrijeme monsuma i razornih tajfuna. Velikim mostom prelazimo rijeku Tistu, te dolazimo na nešto širu glavnu cestu prema gradu Rangpur. A dalje vozimo pored polja riže i nasada banana. Stajemo i prežderavamo se bananama. Plaćamo ih vrlo malo, a za tih dvijestotinjak taka još nam pune ruksake bananama. Naravno, okruženi smo gomilom i svi gledaju kako mi jedemo banane.

Već smo navikli na to i nimalo nas ne smeta, možemo jesti okruženi publikom. I u ovim se krajevima nađe pokoji izvrnuti bus, a kako voze, ne čudi me nimalo kada kod kuće u vijestima slušam o teškim nesrećama u ovim državama.

Stanovništvo Bangladeša je muslimansko, ali ima i 16 posto hinduista, pa i ovdje vidamo svečanosti vezane uz Dashan-festival. Ulazimo u centar grada Bogra. Nevjerojatno, ali u gradu nema nijednog automobila. U prometu je jedan slon te bezbroj rikša i bicikala. Teškom mukom našli smo restoran, i – naravno - nismo mogli birati. Nudi se samo jedna vrsta jela, a nije teško pogoditi što. Riža i umak, te salata od luka, svugdje je isto. Ovdje smo mogli dobiti i Pepsicolu. Publika je pažljivo pratila kako mi jedemo, a vani kod motora bilo ih je još više. Napuštamo simpatičan grad Bogru. Gužva je ista kao u Indiji, ali urednost je na mnogo višoj razini,

West Bengal - plantaže čaja

Kroz West Bengal

Industrija čaja u West Bengalu

Garumara National Park

Bangladesh - granica

Kroz Bangladesh

Kroz Bangladesh

Kroz Bangladesh

čak bih mogao tvrditi da je čisto. I po tome je Bangladesh drugačiji od Indije. Vozimo prema zapadu zemlje, prema Naogaonu. Lagana kišica cestu je pretvorila u klizalište, ali se cesta brzo osušila. Stigli smo u Rajshahi, grad na Gangesu. Dalje vozimo uskim cestama, kroz sela slamnatih kućica smještenih u bujnoj vegetaciji. Moja zadnja guma počela je ispuštati brže nego prije, pa smo u potrazi za vulkanizerom, kojeg u ovim krajevima nema. Našli smo ga u gradu Ishurdi i dopumpali gumu. Nekoliko kilometara dalje, kod Pakseya, vozimo prema velikom mostu preko Gangesa. Zove se Lalon Shah Bridge, čak moramo platiti mostarinu. Most su iz prijateljstva prema Bangladeshu godine 2004. izgradili Japanci. Nakon mosta komad je brze ceste, pa nakon dugog, dugog vremena začas vozimo 190 km/h. Kakvog li užitka! Vidjeli smo da su neki domoroci, koji su stajali kraj ceste, od straha skočili u

kanal. Ostali su čučnuli i zapanjeno gledali. Zvuk Marvinga sigurno nikada nisu čuli.

U gradu Kushtia lako pronalazimo hotel. Nalazi se iznad prodavonice motora marki Honsan, Sanya, Yamaha i Hero-Honda. Nakon što smo se smjestili, izlazimo motorima u centar grada. Ja sam bez svjetla, opet stari problem. Ali, to ovdje nije ni važno. Prilaze nam dvojica na motoru, to su braća koja drže Chinese Park restoran. Prihvaćamo njihov poziv i slijedimo ih. Najprije su nam na pleksije motora napisali na njihovom pismu "dobro došli u Bangladesh", a zatim nas uveli u restoran. Nakon svega što smo vidjeli do sada teško je povjerovati da ovdje postoji restoran ovakve klase. Konačno nam slijedi drugačija večera nego danima do sada. Braća su očito bogata i utjecajna. A večera i nije bila jeftina, 2000 taka je mnogo novaca u Bangladeshu, iako smo platili za svu četvoricu. Nakon večere

obišli smo grad. Posjetili smo ovdasnji Dashan-festival, fešta je bila u tijeku. Onda smo otišli popiti piće u kafić, a stotinu ljudi stajalo je pred terasom i nijemo nas promatralo. Ponekad bi netko izvukao telefon da nas snimi. Bili smo kao u kazalištu – mi glumci, a oni publika. Ništa čudno, u cijelom Bangladeshu nisam vidio niti jednog bijelca.

Hotel smo ujutro platili 450 taka, pa smo krenuli dalje. Napumpali smo gumu i ušli u područje delte Gangesa, vode oko nas još je više. U Benapolu trošimo zadnje take za benzin (koji se inače može kupiti bez problema), ali nam je ostalo nešto taka i za ručak. I Kreši i meni Bangladesh je ostao u najljepšoj uspomeni. Skromna, siromašna, ali uredna zemlja u bujnoj zelenoj vegetaciji. Samo treba računati na to da nikada nemaš mira, nikada nisi sam. Kada staneš, odmah si okružen gomilom, a kada jedeš ili piješ, ljudi se postroje u nekoliko redova i bulje

u tebe. Šteta što nemamo još dva dana vremena, jer Bangladesh ima najdužu pješčanu plažu na svijetu – duga je više od 100 kilometara. Ali je ona na drugom kraju zemlje, na granici sa Myanmarom (Burmom). Na našoj granici prema Indiji nemamo nikakve probleme i za sat-dva jurimo prema 80 kilometara udaljenoj Calcutti, ili, kako oni kažu, Kolkati. Pojam 'jurimo' je relativan jer od granice pa do Kolkate ne prestaju naselja, pa taj put traje nekoliko sati. Usto smo se jednom morali i skloniti od kiše. U Kolkati smo prošetali velikim parkom i pokušali naći izlaz iz grada. Ali, to nije nimalo jednostavno. Putokaza nema, a ljudi ne znaju pomoći. Tako smo se našli u gradiću Rajpur, u delti Gangesa, a to je suprotan smjer od onoga koji trebamo. Trebalo nam je dosta vremena da se vratimo natrag u prometom zagušenju Kolkatu. Već je noć i tražimo hotel, kojeg u ovom ogromnom gradu jednostavno

Trgovine u Lalmonirhatu

Policijski motor

Kroz Bangladesh

Bogra

Bogra

Bogra

nema. U gužvi upoznajemo braću na motoru i oni nam pronalaze hotel. Dobili smo ogroman apartman za 1350 rupija (160 kuna). Motore smo zaključali u nekakvu katakumbu, te

krenuli u obilazak Dashan-festivala, koji je u punom tijeku. U svakoj ulici izgrađen je prigodni sakralni objekt koji ne mogu opisati, nego ga treba vidjeti na slici. Grad je okićen, puno

je naroda na ulicama. U restoranu smo jedva našli mjesto da nešto pojedemo. Kada smo bili gotovi, odmah smo mjesto morali prepustiti sljedećim gostima. Jedan od braće je sa svojim sinom došao ujutro po nas u hotel - obećali smo mu jučer da ćemo ih posjetiti u njihovoj kući. Veliki su moto-fanovi i stan im je oblijepljen plakatima motocikala. Sin je lud za Hayabusom i kaže da ih nekoliko komada ima u Kolkati. Pogledali smo i njihove fotke, sa stovadesetpetica bili su sve do Himalaje, a to je odavde oko 700 kilometara. Izvode nas iz grada iz kojeg mi jučer nismo znali izaći. I drago nam je da nismo jučer napustili Kolkatu, ovako smo upoznali još jedan lijepi grad te stekli nove prijatelje. Kolkatu napuštamo mostom preko rijeke Hugli. Na autocesti smo koja vodi preko cijele središ-

nje Indije, prema gradu Mumbai, koji je udaljen oko dvije tisuće kilometara, međutim mi uskoro skrećemo južno prema Bengalskom zaljevu, jer se želimo spustiti istočnom obalom do sredine indijskog potkontinenta i onda ga presjeći do Goe. Od prvoklasne autoceste put se uskoro pretvara u katastrofu. Iz Zapadnog Bengala ušli smo u saveznu državu Jharkhand, a nedugo zatim u državu Orissa. Očajnim cestama navečer smo stigli u grad Cuttack. Samo što smo ušli u hotel, već je jedan Indijac sjedio na Suzukiju i počeo padati zajedno s njim. Jedva smo ga zadržali. To nam se sve češće događa, ali ne možemo spavati na motorima. U gradu je isto tako u tijeku hindu-festival i gužva je. Kiša pada, pa mi odlazimo u restoran na večeru. Divimo se kuharu, odnosno njegovoj vještini u pripremi jela.

Kroz Bangladesh

IMOVINA

OSOBE

VOZILA

PLOVILA

TRANSPORT

Svaki dan je novi izazov... Nikad ne znam što me očekuje...

Dobro je znati da uz sebe imam pouzdanog partnera!

Uz rijeku Ganges

Kushitia

Ovako nas gledaju dok pijemo u kaficu

To umijeće zaista je vrijedilo vidjeti. Radio je kao nekakav stroj. Razbijanje jaja, miješanje, serviranje, sve je to doveo do savršenstva. I nama je složio odlično jelo, pa smo tražili još.

Ujutro stajemo kod jedne benzinske stanice, na Yamahi popravljamo zadnju kočnicu, koja je ostala bez pritiska, te prekidač svjetla. Kada smo to skrпали, nastavili smo prema jugu. Zaustavili smo se kod jezera Chilika Lake i pogledali te njihove šarene čamce, najviše plavih boja. Jezero je povezano s morem i u njega znaju zalutati delfini. Po ulasku u saveznu državu Andhra Pradesh cesta se pretvorila u solidnu autocestu. No, stada koza i krava nisu nikakva rijetkost, a vidjeli smo i borbu bikova nasred kolnika. Razna vozila, od rikša do automobila, kamiona i busova, redovito nam dolaze iz suprotnog smjera, i

to po voznom ili pretjecajnom traku. Valjda sam uspio dočarati koliko je opasno voziti Indijom.

Zaustavlja me Krešo, nešto nije u redu. Propalo mu je kvačilo. U Tekkaliu nalazimo radionicu, te rastavljam glavni cilindar kvačila. Masa ljudi visi mi na leđima, nitko ih ne može otjerati, čak niti vlasnik radione. U takvim uvjetima nemoguće je raditi, da ne spominjem da je temperatura oko 45 stupnjeva. Vadi gumicu sa klipa i kažem Kreši da mi dade novu. Međutim, on vadi samo semeringe vodene pumpe, ali ne i kvačila. Iako sam znao za taj problem kod V-Stroma, gumicu smo zaboravili uzeti! Montirao sam sve natrag, uspio dobiti pritisak, te smo nastavili. Naručili smo odmah telefonom od prijatelja da nam gumicu pošalju DHL-om u Gou.

Prošli smo kroz grad Vishakhapatnam, koji se nalazi na obali Indijskog oceana, odnosno Bengalskog zaljeva, a mi nikako da vidimo more. Čak smo i zalutali tražeći obalu. Zato

smo nakon toga grada skrenuli prema Pudimadaka, mislili smo prenoćiti na obali oceana. Kada smo konačno stigli na obalu, već je bila noć, a opkolila su nas divlja domorodačka djeca. U nji-

Most preko Gangesa

AKCIJA DO ISTEKA ZALIIHA

ŠAGO MOTO & Šepić Commerce

Posjetite nas na splitskom sajmu SASO od 21.-25.10.2009. i ostvarite dodatnih 5%

HX 404 DRAGON 740 KN 1.549 KN

HX 82 ON THE MOVE 761 KN 574 KN

HX 249 INDIAN 761 KN 574 KN

HX 230 FEATHER 761 KN 574 KN

J1 TITANSILBERMETALLIC 1.510 KN 2.632 KN

R1 RED SPIDER 1.510 KN 2.632 KN

S1 PRO GRAY FURIOUS 1.347 KN 1.256 KN

CS TIEFSCHWARZ 1.448 KN 2.732 KN

Navedene cijene sadrže 25% popusta koji se odnosi na cjelokupni asortiman IXS, SIDI i Schuberth proizvoda

Schuberth

SPIEGLER TRELOCK

RIZOMA WP

www.motooprema.hr

ŠEPIĆ COMMERCE

Zagreb, Rastočka 14, Tel: 01/6141 062 Fax: 01/ 654 28 66
IXS-Shop Split, Vukovarska 58, 021/ 532 432

PRODAJNA MJESTA: MOTO TRADE, KARLOVAC, 047 654 588 • IL JADICA-RAPO, SIBENIK, 022 213 159 • SUPERBIKE, VARAŽDIN, 042 320 898 • BIG BIKE, SL. BROD, 035 448 347 • MOTO MARKET SERVIS, POŽEGA, 034 292 913 • HP MOTORI, PULA, 052 383 506 • SPRINT, RIJEKA, 051 211 629 • MALI MOTO, LITVAN, 051 293 826 • LERGA, ZADAR, 023 326 419 • FINDI, UMAG, 052 721 328 • LOVAC, KUCAN MAROF, 042 351 905 • MONTIS, LABINCI, 052 455 505 • DANTE, BABIN KUK, 020 438 540 • AUTO SERVIS BLAŽEKA, DONJI KRALJEVEC, 040 655 165 • MAXI MOTO, METKOVIĆ, 020 690 360 • AFRICA MOTO, MAKARSKA, 021 610-016 • BENDIX, VINKOVCI, 032 306-480 • MAG-PROMET, VINKOVCI, 032 306 502 • CVAJKO MOTORI, CRIKVENICA, 051 784 789 • MOTO CENTAR, LUDBREG 042 306 785 • MOTO BEAN, BROADARICA, 022 351 940 • HUGO MOTO, DONJI MIHOLJAC, 031 630 086 • VIKTOR MOTO-SPORT d.o.o., ZAGREB, 01 3079 274 • BRUSAR d.o.o., SESVETE, 01 2014 633 • ŠKAROMOTO, OSJEK, 031 300 555 • JAVOROVIC, OSJEK, 098 980 8338 • EMURACE, VUKOVAR, 032 4233 22

Jug West Bengala

Jug Bangladesha

Hindu-festival u Bangladeshu

Bangaon

Rajpur kod Kolkate

hovoju pratnji odšetali smo do mora. Napravili smo par fotki u mraku i vratili se do motora. Spavati ovdje nije moguće. Djeca luduju oko nas, da i legnemo negdje, ne bismo imali mira. A mi smo mislili da ovdje sve vrvi od hotela! Nema nam druge nego noću voziti natrag do glavne ceste. Solidan hotel našli smo u Anakapalle. U gradu smo obavili shopping, kupili smo majice i patike.

Autocesta s njegovanim cvijećem u sredini vodi nas prema Vijayawadi, gradu s velikom branom preko rijeke Krishna i velikim hindu svetištem. Prolazimo i Hyderabad, a potom noćimo u Satnagi. Danas smo Indijom uspjeli proći rekordnih 692 kilometara. Kvačilo na Suzukiju drži pritisak, a i moja zadnja guma. Još ćemo oko 200 kilometara cestom prema jugu, a putokaz pokazuje da do Kanyakumaria, krajnjeg juga Indije, imamo 1072 kilometra. No, toliko vremena nemamo, pa kod Gootya skre-

ćemo na zapad. Cilj je 500 kilometara udaljena Ankola na obali Arapskog mora. Cesta je dobra, ali prelaskom u saveznu državu Karanataku, opet postaje katastrofalno loša. Tako opet za stotinu kilometara trebamo oko 5 sati. Po nesnoj vrućini teško je to izdržati. U Koppalu smo našli dobar hotel - to je vjersko mjesto, pa ima hotela. Tek što smo se najeli, našli smo Suzukija sa potrganim žmigavcima - opet su nam porušili motore. Žestoko smo se posvađali s osobljem, zvali su i šefa. Na kraju smo se oko ponoći spakirali i otišli u drugi hotel. Od Koppala tridesetak kilometara ceste je toliko loše da su nam trebala puna dva sata da prodemo taj dio. Bila je to cesta kroz urođenička sela, uska, blatnjava. U tim selima vulkanizera nema, a moja guma je poluprazna. Izdržala je do glavne ceste, gdje vulkanizera ima na pretek, na svakih nekoliko kilometara, a obvezno pored benzinske pumpe. Radiona im se sastoji od ruševne

drvene kolibice, veće ili manje, te kompresora i nekoliko montirača. Obično tu i žive, spavaju u kolibi ako je dovoljno velika. Ako ne, krevet imaju vani. Pumpanje guma računali su između 2 i 10 rupija, ali sam uvijek ostavljao više. Goa više nije daleko i treba odlučiti kojim ćemo putem krenuti - sjevernim, kojim bismo došli u središte Goe, a na karti izgleda bolje, ili južnim, koji vodi do Ankole, grada na obali Arapskog zaljeva južno od savezne države Goa. Prišao nam je čovjek koji očito poznaje ove krajeve i objasnio nam da je sjeverni put katastrofa, bolje je da idemo do Ankole. I nije nas prevario. Srećom da smo ga sreli, jer je ovom cestom užitak vožnje bio potpun. Odličan asfalt, a prometa gotovo i nema, prolazili smo kroz šume, pored jezera ispunjenih lopočima, čak smo mogli nakon dugo vremena uživati u vožnji zavojima. No, prevrnutih kamiona niti ovdje nije nedostajalo. Stigli smo u Ankolu, pokušali

naći more, ali to nije bilo jednostavno, baš kao niti na obali Bengalskog zaljeva. Indijci jednostavno ne grade ceste prema moru. Ankola je najjužnija točka našeg puta, a Goa je malo sjevernije. More u Ankoli nismo našli, ali smo ocean ugledali nekoliko kilometara sjevernije, prije Karwara. Pravi tropi već su od Ankole, mislim na raslinje pored ceste, a u Karwaru nam je Indijski ocean otkrio svu svoju ljepotu: pješčani zalovi, šarene piroge, tropsko bilje... Konačno je tu i granica Karnataka - Goa. Za razliku od ostalih indijskih država, ovdje je zaista granična postaja, gdje nam pregledavaju putovnice. Na izlazu iz Karnatake traže od nas novac, a mi odlučno odbijamo dati im ga, pa možemo dalje. Čim smo krenuli državom Goa, znali smo da se isplatilo voziti tako daleko. Kroz šumu palmi cesta nas vodi na dugu pješčanu plažu kojoj se ne nazire kraj. Jug Goe nije baš turistički razvijen, pa je plaža potpuno pusta.

Kolkata - Dashian hindu festival

Kolkata - Dashian hindu festival

Kolkata - Dashian hindu festival

Kroz saveznu državu Jharkhand

Baripada - savezna država Orissa

Cuttack - večera

Kroz saveznu državu Jharkhand

Borba bikova na cesti

No, mi tražimo mjesto gdje bismo se mogli skrasiti, pa nastavljamo prema sjeveru. To što smo tražili, našli smo u Colva Beach. Mjesto se nalazi na sredini obale države Goa, pored grada Margao. Gou sam upravo tako i zamišljao: nepregledne plaže s palmama na obali, sunce koje zalazi u ocean, apartman s pogledom na plažu, te restoran uz more s ribljim specijalitetima iz oceana. Colva residency smještena je u prvom redu do mora i nismo žalili novac, iako smo nešto dalje mogli proći i više nego upola jeftinije. Tko zna hoću li ikada više biti ovdje. Soba je stajala 1.300 indijskih rupija (155 kuna) za noć, a ostali smo 3 noći. Zaista šteta, toliko dalek put, toliko napora, toliko znoja, toliko novaca, a mi ostajemo toliko kratko. Ali, duže ne možemo jer smo već itekako prekoračili naše termine. Zadržale su nas poplave u Nepal i loše ceste u Indiji. Preko puta naše rezidencije smješten je Kentuckee-restaurant, odmah na

plaži. Tu se najbolje jede, pa smo se ubrzo sprijateljili sa srdačnim osobljem. Pivo je Fosters, australsko. U Goi ima turista iz raznih strana svijeta, do sada u Indiji nismo susreli niti jednog.

Sljedećeg jutra odvezli smo se u nedaleki Margao, potražili autoradionu i obavili nužni servis na motorima. Yamahi sam drugi puta promijenio ulje (od doma smo prošli 15.250 km), zadnje disk pločice i žarulje stop-svjetla. Suzukiju su trebale samo zadnje pločice, a kvačilo drži i dalje. Nakon servisa krenuli smo prema sjeveru, u obilazak plaža. Odlučili smo voziti maksimalno 50 km/h, a temperatura je iznosila preko 40 stupnjeva. Zaustavila nas je policija i naplatila nam kazne od po 100 rupija za nenošenje kaciga. Oštro smo se pobunili, iako se za 100 rupija može popiti samo jedno pivo. Ali, otkuda mi možemo znati da je u Goi obavezno nošenje kaciga, a u

cijeloj ostaloj ogromnoj Indiji nije? A ja sam krenuo u vožnju bez kacige nakon mnogo, mnogo godina. Platiti smo morali i ljutiti smo nastavili kroz Panaji do Dona Pole. Pojeli smo ribe i okupali se na pustoj plaži Vainguinim Beach. Na povratku smo se malo provozali kroz glavni grad Goe, Panaji. Smješten je na rijeci Mandovi, nedaleko ušća u ocean. Večer smo proveli u Kentuckee-restaurantu, u društvu bračnog para iz Nizozemske koji često dolazi ovamo, ovaj puta na šest mjeseci. Dođu avionom, pa kupe ili najme Royal Enfielda, te krstare njime okolicom. Ona je prošle godine u Goi zaradila malariju i jedva je preživjela. Ali, izvukla se i opet su ovdje. Upotrebljavala je Lariam-tablete, kao i mi, međutim ipak se desilo. Kada smo već na Lariam tabletama, nakon one vrtoglavice u Pakistanu uzimali smo ih uvijek sa mnogo jela i s malo piva, pa ih skoro nismo niti osjetili. Tek povremeno...

Goom su vladali Portugalci. Ovdje su ostavili kršćanstvo i mnogo crkava. U obilasku smo područja oko grada Mapusa, gdje ih ima poprilično. Nedaleko je i obala s više pješčanih plaža, a mi se odlučujemo za Baga Beach. Prije kupanja na redu je ručak, a mi biramo raka. Bio je to veliki rak, s prilogom dovoljan za dvoje, a stajao je 800 rupija. Mislim da ovaj specijalitet nigdje nećemo moći probati po povoljnijoj cijeni. Svratili smo i na Calangute Beach. Mi se jedini kupamo u kupaćima. Indijci to čine obučeni. Ustvari se oni ne kupaju, nego gaze vodu do pojasa, ili sjede u njoj. Pravo čudo je bilo kada je Krešo zaplivaio. Ljudi su se skupili oko njega i gledali ga u nevjerici. Još veće čudo je bilo kada je legao na vodu. Zvali su jedan drugoga da to dođu vidjeti. Mi to ne možemo razumjeti, pa ipak ovdje ima bijelih turista, zar oni ne plivaju? A bay-watch radi punom parom. Očito je da ljudi smiju u vodu

Cuttack - u hindu svetištu

Chilika Lake

Kroz Andhra Pradesh - naplatne kućice

Vijayawada

Granica Utar Pradesh - Karanataka

Ceste u Karanataka

samo u grupi. Ako se netko odvoji od grupe, spasitelj kao da se hoće rastrgati od fućkanja. Fućkaju svom snagom tako dugo dok se neposlušni ne vrati u grupu.

Još jedna voznjica uz Mandovi River, još jedan pogled s mosta na šarene čamce, na crkve u daljini. A zalazak sunca na našoj plaži, Colva Beach, predivan je. Zadnju večer uživa-

vamo u tom događaju, u kupanju u sumrak, u šetnji užarenim pijeskom. Uživaju i Indijci šebući obučeni po plićaku oceana, žene u dugim haljinama sjede u vodi... Još jedna večera u Kentuckee-ju, i to bi bilo to u Goi.

za Australiju, ili, kako oni kažu "Half world tour". Isti takav BMW sa isto tako talijanskom tablicom sretali smo tri puta u Pokhari, ali putnici nisu htjeli stati. I sada smo mislili da su to

Ujutro je pakiranje i polazak. Datum je 16.10.2008., a ja moram biti doma 31.10. Je li to moguće? Izračunao sam da do kuće imamo točno 10.000 kilometara. Da se radi o vožnji Europom, ne bi to bio nikakav problem. Ali, trebamo krenuti da bismo stigli. Tako napuštamo Gou, opet uz kontrolu dokumenata. Ulazimo u saveznu državu Maharashtra. Velika je, kroz nju imamo točno 1.000 kilometara vožnje. Još nas prate tropski krajolici, jezera. A onda nam u susret dolazi veelik motocikl! Pa to je BMW R 1150 GS! Talijani iz Firence, bračni par u pedesetim godinama na putu su

Autocesta kroz Andhra Pradesh

Kroz Andhra Pradesh

GROBNIK TIPS & TRICKS

Odvozite On-board najbrže Grobničke krugove ikad zabilježene na kameri, a sve uz telemetrijski prikaz

Naučite sve tajne Grobnika uz prvaka Hrvatske i rekordera najbržeg kruga, Sašu Kranjeca

- Telemetrijski sken staze uz detaljna tumačenja kako voziti...
- Položaj tijela u vožnji, na prebacivanjima i na kočnjima...
- Podešavanje i održavanje motora...
- Prijenosi, ovjesi, gume, temperature...

**CIJENA
2 DVD
165 kn**

Na tržištu početkom rujna 2009.

Predbilježbe i narudžbe poslati na mail:
video@motori.hr ili putem kupona
(navesti ime, prezime, adresu i broj telefona)

257 km/h

THROTTLE

LAP: 5
01:32.15

Ovime naručujem dupli DVD Grobnik Tips & Tricks

Ime i prezime: _____
 Adresa za slanje DVD-a: _____
 Telefon: _____
 Pošiljku želim: preuzeti osobno na adresi Ulica Grada Vukovara 3, Zagreb
 primiti pouzećem (+25 kn)

Narudžbu/predbilježbu slati na fax: 01/3013-124
 ili na adresu: "Motori", Sokolgradska 50, 10000 Zagreb

Ceste u Karanataki

Ceste u Karanataki

Hubli

oni, ali ne. To je zaista slučajnost. Ovi naši su se zaputili u Gou, pa će popreko preko Indije u Chennai na brod za Indoneziju, pa u Australiju. Krajem prosinca dobio sam njihov mail iz Australije, sretno su stigli. Krajolik se mijenja u planinski i neodoljivo podsjeća na Gorski kotar. Western Ghats zovu se planine kojima prolazimo. Cesta je podnošljiva, može se voziti i do 130 km/h, promet je rijedak. Hotel smo našli u Koladu. Danas smo ipak uspjeli napraviti samo 500 km. Cesta zadnjih 100-200 kilometara više nije bila dobra, nego katastrofalna. U Koladu sam kupio patike za 200 rupija. One koje sam kupio sedmicu ranije morao sam baciti jer su mi rasturile noge. U hotelu Goodluck dobro smo jeli, pa i spavali, ali nekome probirljivom sigurno se ne bi svidjelo! Ujutro - zna se: najprije valja

potražiti vulkanizera. Probudili smo ga jer smo prilično uranili. A onda prema sjeveru, prema Mumbaiu. Poslije Panvela tražimo pravi put prema Nashiku i dalje prema Agri, jer je ovdje, na zaobilaznici Mumbaia (ili Bombaya), velika raskrsnica puteva, a nisu svi putokazi i na latinici. No, izgubili se nismo, a dio autoceste koja se plaća (motori ne) sigurno mogu proći jedino cross motori. To je bila jedna od najtežih dionica. U jednom trenutku sam stao da pogledam kuda ću, a odostraga me udario Krešo. On je pao, ja sam ostao na motoru. Nije mu se desilo ništa, samo je ogulio kofer.

Putokaz nam govori da je do Agre 1.135 kilometara, a za to će nam trebati gotovo 3 dana. Glavna cesta kroz Indiju, ona Bombay-Delhi, u vrlo je jadnom stanju! Kako je Krešo

znao reći: ceste su nacionalna sramota Indije! Prolazimo kroz Nashik, sve je prepuno hotela jer je ovdje poznato hindu-svetište. Na naše oduševljenje opet smo na vrhunskoj autocesti,

samo ne znamo koliko će to dugo trajati. Ponekad smo opkoljeni stadi- ma krava, koje autocestu koriste cijelom njenom širinom. Pored ceste, na kamenim blokovima, cijelom državom

Dobra cesta prema Ankoli

WWW.VRBANCIC.INFO

DIABLO ROSSO

Pirelli Diablero Rosso
Zato jer strast ne bi smjela imati granice

PIRELLI
"VRBANČIĆ"

NOVO!

ANGEL

GAJEVA 30, 10430 SAMOBOR
TEL: 01 / 336 0043 • FAX: 01 / 336 5759
PUT MOSTINA 10, 21000 SPLIT
TEL: 021 / 261 325

Konačno! Apsko more - Indijski ocean!

Goa - Colva beach

Ankola

Puste plaže na jugu Goe

Goa - Dona Paula

Maharashtra, duhovita su upozorenja vozačima, poput: "control your nerves on curves", "live and let live", "this is highway, not runway", "no mobile when mobile", itd... Počeli smo se penjati u planine Satpur. Prešli smo u saveznu državu Madhya Pradesh, isto tako veliku kao i ova prethodna, za voziti nam je kroz nju oko 900 kilometara. Cesta se dramatično pogoršala. Borimo se sa rupama, prašinom i kamionima po dugim uzbrdicama. Pada mrak, samo da zadana stignemo do nečega. I dokopali smo se grada Sindhwa, a na ulazu u grad hotel kao iz bajke. Ružičasto-ljubičasto-crvenoplavo-žuta građevina koju smo vidjeli iz daljine bila je hotel. Bolje u ovim divljim krajevima nismo mogli poželjeti. Dobili smo sobu na drugom katu, a trebalo je sve naše stvari prenijeti gore. Motori ostaju vani, svaki dan smo to radili. No, soba nije izgledala tako bajno kao hotel izvana. Sa zidova pada žbuka, a polijani su kavom

i raznim pićima, juhom, šta ja znam čime sve ne. Vrata su u stanju raspadanja. Ali zato hotel Shanti Palace ima prekrasan vrt, koji služi i kao restoran. Može se dobiti samo vegetarijanska hrana, ali piva niti za lijek. Nakon što su nam ga ipak donijeli, tražili su da ga idemo popiti u sobu. Niti slučajno ga ne smijemo konzumirati vani. Pijanci nismo, pa smo im pivo vratili. Ostali smo uživati u tropskoj indijskoj noći uz sokove.

Cesta nas i nadalje vodi planinskim krajem, vozimo grubim makadamom. Moja zadnja guma već odavno nema profila, čuvao sam je do kraja. Sada se već počela i deformirati, a na nekim mjestima vidi se platno, pa hitno moramo potražiti mjesto gdje ćemo je zamijeniti. Prije grada Mhow nailazimo na vulkanizera te skidamo kotač, sve pred domaćom publikom. Dvojica uspješno demontiraju staru i montiraju novu Metzelerku, ali im kompresor nije dovoljno jak, pa su jedva postigli

pritisak da guma sjedne na felgu kako treba. Dok u Mhowu točimo gorivo prilaze nam novinari s kamerama, te nas slijede dijelom puta. Pristajemo na kratak intervju i nastavljamo put Indorea. Veliki grad obilazimo, a uz cestu se zaustavljamo i promatramo kako u nizinama niču potpuno novi, suvremeni gradovi, omeđeni ogradom. Zaustavljamo se da bismo ručali, ali meso opet ne možemo dobiti. Ne znam zašto, ali u državi Madhya Pradesh jede se samo vegetarijanski. Ceste su bolje, ali moja nova guma nije. Nakon samo stotinu kilometara počela je 'puštati'. Opet smo kod vulkanizera. Iz gume viri veliki čavao. Pokušavamo je pokrpiti sprejom, no bezuspješno. Nakon nekoliko dopumpavanja, loših cesta i paklene vrućine predvečer smo stigli u grad Binaganj nedaleko Gune. Našli smo hotel i provezli se gradom na polupraznoj gumi i djelomično bez svjetla (prekidač je opet odlučio štrajkati). Večerali smo

odličnu vegetarijansku hranu, pogledali njihove vjerske obrede, kupili neke sitnice koje su nam trebale, izbjegavali svete krave po cesti i otišli na spavanje. Ustali smo rano, još je bio mrak. Odvezli smo se na ulaz u grad - tamo je vani, na krevetu pred svojom radnjom, spavao vulkanizer. Probudili smo ga. Baš mu se i nije dalo ustati, no napravili smo takvu frku da mu drugo nije preostalo. Engleski nije znao. Pokazivali smo mu u čemu je problem i pokušali mu objasniti da je guma tubeless. Kimnuo je glavom, shvatili smo da je može pokrpiti. Skinuli smo kotač, a onda je on nama pokušao objasniti da je guma tubeless, te odmahivao glavom. Naišao je uredno odjeven Indijac u novom Suzuki-Marutti, ponudio je pomoć. Izvadio je gumene čepove, slične kakve sam ja imao sa sobom, ali sam htio da ovo obavimo na bolji način. Indijac se nije dao i za dvije-tri minute pokrpao je gumu. Naš vrli vulkanizer samo ju

Goa - Baga Beach

Goa - Calangute Beach

Savezna država Maharashtra

Susret s Talijanima

Kroz Maharashtra

Kroz Maharashtra

Agra - Taj Mahal

Kroz Maharashtra

vjernim putopiscima
DUNLOP[®]
poklanja par guma

je trebao napumpati. Sada, dok ovo pišem veljača je, a taj čep iz Indije još uvijek drži i držat će dok se guma ne potroši. Nakon ovog dalje nisam imao problema sa gumama. Svim mukama jednom dođe kraj.

Ceste su podnošljive, djelomično je to dobra autocesta. Prevrnutih kamiona ipak ima više nego dovoljno. Iza Shivapurija krajolik se pretvorio u pustinjski, česte su kamile pored ceste i u daljini, u pustinji. Napuštamo bezmesnu državu Madhya Pradesh i nakratko ulazimo u Rajasthan, a odmah zatim u Uttar Pradesh. Zadnjih 50 kilometara prije Agre cesta je opet izuzetno loša, tako da smo u grad stigli u kasno poslijepodne. Grad je relativno uredan, ali Taj Mahal nije bilo jednostavno naći. Motore smo ostavili u dvorištu najbližeg hotela, jer nas bliže nisu pustili. Platili smo ulaz 500 rupija i mogli smo se diviti jednom od 7 novih svjetskih čuda. Stvarno zaslužuje tu titulu. Hram Vječne

ljubavi neopisivo je lijep, njegovan, održavan. Zaista sve podsjeća na vječnu ljubav koja vjerojatno još postoji samo u mitovima. Bila je nedjelja i puno je naroda ovdje. Svi redom elegantno su obučeni, na indijski način. Krešo i ja obišli smo sve redom i napravili bezbroj snimaka. Toliko je lijepo da se neprekidno mora snimati. Od glavnog ulaza do hrama kanal je s vodom i travnjakom. Lijevo od hrama je džamija, a tu se već treba izuti. Za ulazak u hram potrebno je još navući i plastične papuče. Tako se može obići i grobnica žene za koju je to sve sagrađeno. Naime, Taj Mahal je dao napraviti Shah Jahan iz ljubavi za svoju prerano umrlu suprugu. Cijeli kompleks izgrađen je na lijevoj obali rijeke Yamuna u XVII stoljeću, a sve je iz bijelog mramora. A mi ćemo si još priuštiti jednu večericu na terasi hotela Taj Plaza, gdje nas u dvorištu čekaju naši motori. Večera s pogledom na jedno od 7 svjetskih

čuda ne dešava se svaki dan, ali ostati spavati ovdje bilo bi za nas preskupo i nemoguće, jer treba žuriti kući. Tako iz Agre krećemo u sumrak, a u gradu točimo gorivo i probijamo se kroz večernju gužvu prema autocesti za Delhi. Vozimo lagano, sto na sat i tražimo hotel, ali ga ne možemo naći. Skrećemo u grad Matura, već je skoro ponoć. Ovdje hotela ima na pretek, samo su neshvatljivo skupi. Shvatili smo da je ovdje neko vjersko središte. Odlučili smo da za 5-6 sati spavanja nećemo dati toliko novaca, te smo odjurili u noć. Pored autoceste, na jednoj napuštenoj terasi, rasprostirali smo naše vreće, a nekoliko sati kasnije, prije izlaska sunca, već smo jurili dalje. Opet smo u potrazi za vulkanizerom. Ovaj puta kriva je zadnja guma na Suzukiju. Tri čavla u njoj ipak je previše, negdje je počela puštati. Rano je i svi vulkanizeri spavaju. Ili ih nema ili ih ne možemo probuditi. Tako smo se dovukli do Delhija. Napumpali

smo gumu, natočili benzin i krenuli u kaos glavnog grada Indije. Cesta prema Panipatu prolazi strogim centrom grada, obilaznice nema. No, od kaosa ništa. Po polupraznim ulicama grada vozimo konstantno 80 km/h. Nedjelja je, ali ipak nisam očekivao da ćemo u najvećem indijskom gradu povremeno morati stati samo radi crvenog svjetla na semaforu. Putokaza nema, ponekad stanemo i pitamo za pravac i svi nam jasno objašnjavaju kuda trebamo ići. Stigli smo i na India Gate, samo središte Delhija i Indije. Od gužve niti traga. Delhi je, kao i Agra, uredan grad. Ipak, povremeno nailazimo na djecu kako spavaju na pločniku na kartonima, pokrivene prljavim dekami. Prosjake ovdje nismo primijetili. Prolazimo i pored tvrđave Red Fort, pa smo tako usput vidjeli neke od znamenitosti Delhija. Grad smo prošli i prije 34 dana, ali sjevernim dijelom, gdje nismo vidjeli ništa od toga. ■

Agra - Taj Mahal

Agra - Taj Mahal

Agra - Taj Mahal